

Dichten om tot dromen aan te zetten

Myron Hamming (26) is de kersverse stadsdichter van Groningen, maar de ambities van de spoken word artiest reiken voorbij de stads- of provinciegrenzen. Begin maart start in Kortehebben zijn schrijfproject voor jongeren in de jeugdzorg. [Diane Romashuk](#) [Roland Lowijs](#)

Zeg spoken word, denk Myron Hamming. De nieuwe stadsdichter van Groningen droomt ervan dat heel Nederland in de toekomst weet wie hij is en wat hij doet. Toch is het niet het grote publiek waarop hij nu zijn voornaamste pijlen richt. „Ik wil me vooral inzetten voor jongeren voor wie kansen en mogelijkheden in het leven wat minder vanzelfsprekend zijn dan die van andere leeftijdsgenoten”, vertelt hij. „Zoals jongeren in de jeugdzorg, de verslavingszorg of leerlingen van reboundscholen. Niet door hen taal door de strot te duwen als iets waar ze iets mee moeten doen, maar door taal voor hen neer te leggen als middel, als uitlaatklep of een creatieve uitweg.”

Hoezeer taal een houvast kan bieden, ondervond Hamming zelf ook. Tot een paar jaar geleden leek hij nog een onwaarschijnlijke kandidaat voor het stadsdichterschap. Hij schaatste op hoog niveau en was bewegingsagoog. „Boeken sloeg ik bijna nooit open. Omdat lezen me veel moeite kost, en ook een beetje uit schaamte. Ik ben dyslectisch, en was daardoor altijd dat langzaam lezende jongetje in de klas.”

Op het ijs blonk hij juist uit. „Als jonge tiener won ik meteen veel wedstrijden, later ook op internationaal niveau. Het was tien jaar lang geweldig, maar gaandeweg raakte ik toch mijn passie een beetje kwijt.”

Als bewegingsagoog werkte hij in de ouderenzorg. „Ook daarbij ben je

bezig met het trainen van het lichaam, alleen dan dat van anderen. Mooi en dankbaar werk, vooral als je ouderen vooruitgang ziet boeken.” Maar ook hierin lag niet zijn toekomst. „Uit op een ander vlak bezig zijn met sport zou ik nooit helemaal dezelfde voldoening kunnen halen als eerder uit het schaatsen, realiseerde ik me.”

En dus gaf hij twee jaar geleden zijn vaste baan op. „Ik zei letterlijk tegen mezelf: okay, nu heb je een jaar de tijd om iets te vinden wat je voor de rest van je leven wilt doen. Al na een maand was ik verkocht aan poëzie.”

Vuur

Het gebeurde toen hij zijn vriend Mauricio Plat een spoken word voordracht zag geven. „Toen ik hem op het podium zag staan ging bij mij ineens het vuur weer aan. Dit wilde ik ook doen. Voor het eerst voelde ik weer wat ik voor de start van de 500 meter vroeger ook had gevoeld.”

Overtuiging ging gepaard met twijfel, omschrijft hij. „Ondanks mijn dyslexie heb ik altijd van taal gehouden. Eén zin of zelfs één woord in een verhaal kan me door en door raken. Qua taalgevoel had ik dan ook meteen het idee dat ik ook goed in spoken word zou kunnen zijn, ik had alleen niet zoveel zelfvertrouwen als het ging om lezen en schrijven.” Daarbij had hij nog nooit op een podium gestaan. „Kon ik dat wel? Die gedachte beangstigde me maar gaf me ook juist

Het kan hun problemen niet wegnemen, maar wellicht wel voor wat verlichting zorgen

een drijfveer. Bij elke schaatswedstrijd dacht ik ook altijd: ‘wacht maar, ik vreet jullie allemaal op en word de beste’. Die topsportmentaliteit zat er kennelijk nog in.”

Om ergens goed in te worden moet je meters maken, leerde diezelfde mentaliteit hem. „Ik ben dus toch gaan schrijven en lezen.” Onder anderen Willem Wilmink (1936-2003) noemt hij als voorbeeld. „Met kleine, intieme gedichten kon hij hele grote verhalen en boodschappen overbrengen. En zijn werk is voor alle leeftijden even toegankelijk. Dat maakt hem voor mij een grote inspiratiebron, ook al verschillen onze schrijfstijlen enorm.”

Begin vorig jaar verkondigde Hamming al in interviews dat hij stadsdichter wilde worden. „Naast dat het me een prachtige functie leek heb ik graag een doel voor ogen. Het zijn, zeker sinds de coro-

nacrisis, geen eenvoudige tijden voor creatief ondernemers en zzp'ers. Vooral toen ik net ontslag had genomen stond er geregeld 0 euro op mijn bankrekening. Dat heeft me best wel wat stress en slapeloze nachten bezorgd, maar ik kon volhouden omdat ik ook mijn bestemming wist.”

Ondertussen trad hij op waar hij kon, werd hij gastcolumnist bij NPO/BNN en verstopte hij zijn gedichten overal in Groningen. In december maakte hij samen met het Noord Nederlands Orkest, danseres Amarise Jazbek en andere kunstenaars een filmische ode aan de stad. „Die is online al dik 200.000 keer bekeken, hartverwarmend.”

Wat hij beoogde, lukte: sinds eind vorige maand is hij de Groninger stadsdichter voor twee jaar. „Een hele mooie erkenning voor mijn werk. Voor mij voelt het heerlijk om de stad te dienen en daarmee succes te hebben. Die lijn wil ik in deze functie doorzetten. Ik wil het verhaal van de stad vertellen op een manier die tot dromen aanzet.”

Woodbrookers

Zijn ambities om te inspireren stoppen niet bij de provinciegrenzen. Bij behandelcentrum Woodbrookers van Jeugdhulp Friesland in Kortehebben start komende week zijn nieuwe taalproject voor jongeren in de jeugdzorg. „Of het nu gaat om het schrijven van een liefdesbrief of rap tekst: iedere jongere kan iets hebben aan het bezig zijn met taal”, meent

Hamming. „Maar de invloed van taal als uitlaatklep, en schrijven als prestatie om trots op te zijn, is misschien wel het grootst voor jongeren voor wie het leven niet per se op rolletjes loopt. Het kan hun problemen niet wegnemen, maar wellicht wel voor wat verlichting zorgen.”

Vorig jaar stelde hij zich daarom al voor aan de jongeren van Woodbrookers. „Na een korte introductie begon ik met het 1-op-1 begeleiden van vijf jongeren die wilden schrijven. Een week later was dat aantal verdubbeld en uiteindelijk deden 25 jongeren mee. De een wilde zijn eigen levensverhaal in een roman gieten, de ander gedichten schrijven en weer een ander koos voor tekst in dagboekstijl. Door het project voelden ze zich gezien, gehoord en begrepen, zeiden ze.”

Dankzij steun van het Fonds voor Cultuurparticipatie krijgt het project komende maanden een vervolg. Hamming werkt daarin ditmaal samen met geestelijk verzorger en voormalig *Friesch Dagblad*-journalist Majelle Hoek. „De jongeren gaan nu gericht een verhaal schrijven. Ik help ze bij de oriënterende fase: wat willen ze vertellen en voor wie? Majelle begeleidt hen bij het daadwerkelijke schrijven.”

Met het project en het stadsdichterschap heeft Hamming nu al zijn twee dichtersdromen bereikt. Wat zijn volgende streven is? „Er zit maar een ding op”, lacht hij. „Als eerste spoken word artiest Dichter des Vaderland worden.”